

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE

HANUL COLȚEI

♦ Nr. 91 / 26 octombrie 2014 ♦

MIRCEA VULCĂNESCU

ÎN LUME, DAR NU DIN LUME

» FRAGMENTE DINTR-O CONFERINȚĂ
ȚINUTĂ ÎN 1937 «

Valorile religioase se impun celor sociale: în cultură – împotriva umanismului sec și inuman; în economie – împotriva materialismului etic și a tehnicizării vieții; în drept și în politică – împotriva subordonării tuturor valorilor la cele impuse de acțiunea practică. Aci se dă marea bătălie. Căci peste tot, societatea luptă să-și anexeze puterile religioase, subordonându-le idealurilor sale de moment! Întâietatea celor duhovnicești e contestată de primatul exigențelor practice. Primejdia: trădarea Duhului de cei puși să-L apere. [...]

Dacă de la aceste considerații generale trecem la creștinism, primul lucru pe care trebuie să-l spunem răspicat este că:

creștinismul este o religie, ci nu este un sistem de organizare socială. Ca atare, el nu poate fi opus, ca teorie socială, altei teorii sociale. *Scopul său nu este terestru. El nu urmărește organizarea fericirii pământești. Că creștinismul cuprinde și o morală pământească, e perfect adevărat. Dar scopul său nu e acesta.*

Prima afirmație a creștinismului este deci această subordonare a oricărui interes lumesc față de voia lui Dumnezeu. Ea cuprinde toată legea și profeții.

Împărăția Mea este în mijlocul vostru!

În lume, dar nu din lume. Atingem aici problema esențială a creștinismului. **Ceea ce este pentru noi creștinismul nu este o învățătură pentru rânduirea lumii de aici, pentru că e mai mult! Pentru noi, Hristos nu este un reformator social. Ci este Mântuitorul lumii.** El este Dumnezeu cel de peste lume, care mântuiește lumea coborându-se în ea și făcându-se una cu ea. Aceasta înseamnă a fi creștin: a mărturisi că Hristos este Dumnezeu întrupat pentru mântuirea lumii. A mărturisi că în El sunt împreunate, într-o ființă și într-o viață, două firi: cea omenească și cea Dumnezeiască și că prin această împreunare se

mântuiește această lume, prin împărtășirea noastră cu această Ființă a Lui în Biserică în care această jertfă se continuă neconținut în Sfânta Euharistie.

Fericitul Augustin rezumase cândva atitudinea creștină în fața lumii, zicând: *Iubește pe Dumnezeu și fă ce vrei! Știa el bine că de iubești pe Dumnezeu nu poți să vrei decât ce trebuie să vrei!*

Căutați deci mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și toate acestea vi se vor adăuga vouă, mărturisește iarăși Evanghelia, **subordonând interesul temporal interesului spiritual.** Din faptul că creștinismul nu poate fi opus ca teorie socială altei teorii sociale, nu înseamnă că el este compatibil cu oricare teorie socială.

El vine, în primul rând, împotriva tuturor teoriilor sociale care vor să înlăture religia din viața socială, fie că este vorba de umanismul laic, fie că este vorba de materialismul economic.

Cel dintâi încearcă să substituie pe om lui Dumnezeu și să creeze o spiritualitate falsă a omului care-și ajunge pentru a se mântui.

Al doilea, afirmând că omul n-are altă menire decât fericirea terestră, încearcă să înlăture religia ca pe un obstacol care face

pe oameni, prin făgăduiala unei fericiți de dincolo, să se dezintereseze de aceasta, lăsându-se robiți de diferite plăceri ale pământului. [...]

Ambelor acestor orientări care, în fond, nu fac decât una, creștinismul li se opune categoric. [...]

A doua afirmație fundamentală a creștinismului este **descoperirea celui din urmă dintre oameni și afirmarea că aproapele nostru este omul care are nevoie de Dumnezeu și de ajutorul Lui.** Înseamnă aceasta că creștinismul trebuie să fie indiferent lumii acesteia, că Împărăția lui Dumnezeu câtă e nu se va împlini în timp? Nu. *Împărăția Mea nu este din lumea asta*, spune Hristos.

MIRCEA VULCĂNESCU

CREȘTINUL ÎN LUMEA MODERNĂ

» FRAGMENTE DINTR-O CONFERINȚĂ
ȚINUTĂ PE 7 APRILIE 1940 «

Care poate fi poziția creștinului în fața unei atare lumi [lumea modernă – n.n.]?

Aproape că nici nu mai trebuie să spun: creștinul trebuie să se lepede de duhul ei și să mărturisească pretutindeni pentru așezarea ei la locul ei adevărat. **Cea mai adâncă și**

mai deplin creștinească reacție în fața vieții moderne este lepădarea de ea.

De ce folos ar fi fuga din lume, dacă omul ar duce cu el în singurătate duhul de care trebuie să se lepede? Și acesta e atât de pătruns în sufletul omenesc încât o dezbărare prin fugă nu ar mai fi cu putință. Și apoi, dacă nu există mântuire decât laolaltă, la ce mi-ar sluji să fug de unul singur? [...]

O vreme poate fi mai creștină și alta mai puțin creștină. Dar cea mai creștină din epoci rămâne vreme, și nu în vreme își caută creștinul lumea care-l va mântui.

Raporturile creștinului cu vremea modernă nu sunt și nu pot fi altele decât raporturile lui cu veacul, cu lumea de aici, în genere. Și drama pământească a creștinului e că e silit să trăiască rupt între două lumi, că viața lui e în chip necesar o deschidere de aripi. Exigențele acestei lupte sunt date creștinului paradoxal, sub forma unei dualități contradictorii, căreia nu i se poate sustrage, alegând una din căi fără a pierde pe cealaltă.

“Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni: lui Dumnezeu și lui Mamona”, stă scris undeva (Mt. 6, 24).

Și altundeva stă scris, parcă dimpotrivă: *“Dați cezarului ce e al cezarului și lui Dumnezeu, ce e al lui Dumnezeu”* (Mt. 22, 21).

Tot așa cum idealul vieții creștinești ne este dat în același chip dual și antagonist atunci când Hristos îi arată lui Pilat că: *“Împărăția lui Dumnezeu nu este din lumea aceasta...”* (In. 18, 36), iar norodului, îi spunea: *“Iată împărăția lui Dumnezeu e printre voi”* (Lc. 17, 21). Această ruptură interioară, această neliniște a inimii omului până ce nu se va odihni în Dumnezeu, e prețul cu care trebuie să plătim respectul feței noastre omenești, de făptură a Acestuia, fără să riscăm a ne pierde! Iar celor care ne-ar spune că prin aceasta ne înstrăinăm de lumea de aici și de durerile ei, le vom răspunde dimpotrivă că cu atât mai bine vom sluji cu adevărat acestei lumi, cu cât ne vom strădui s-o vedem în adevăr la locul ei, așa cum îi este rostul, supusă rânduielilor lui Dumnezeu și cu cât vom fi totdeauna cu gândul la rostul ei și al

nostru adevărat, care stau dincolo de noi! Iar dacă pentru aceasta lucrarea noastră se poticnește, credința noastră se întunecă și nădejdea noastră se pierde, ne rămâne rugăciunea și dragostea lui Dumnezeu, care ea niciodată nu cade, chiar dacă limbile ne vor lipsi și cunoștința ni se va strica.

Nu trebuie să ne înșelăm. Vremea ce vine nu e o vreme de triumf pentru creștinism. Cum n-a fost nici cea care pleacă. Ci, ca tot veacul, vremea ce vine e o vreme de-ncercare. O vreme-n care se vor număra oile de capre, însă nu se vor despărți, cum nici grâul de neghină! S-a schimbat numai sensul ispitelor! Puterile celor ce intră în acest apocalips sunt numărate. Nimic mai primejdios decât să intri-n el naiv și fără să știi ce te așteaptă!

Sursa: www.cuvantul-ortodox.r

PROGRAMUL LITURGIC

- **Luni: 27 octombrie / 08:00** – Utrenia și Sfânta Liturghie
→ *Sfântul Cuvios Dimitrie cel Nou, ocrotitorul Bucureștilor*
- **Vineri: 31 octombrie / 18:00** – Sfântul Maslu
- **Sâmbătă: 01 noiembrie / 18:00** – Vecernia și Litia
- **Duminică: 02 noiembrie / 08:00** – Utrenia și Sfânta Liturghie
→ *Bogatul nemilostiv* → *Sfinții Mucenici Achindir, Aftonie, Elpidifor și Anempodist*

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

www.sfantul-ilie.ro